

Vass Norbert

Három kívánság

Miért nem játszik a Nirvana Fonyódon sose?, kérdezte a Fehér Egér a szürke beton pingpong asztalnál, és mindenki nézett csak, hogy tényleg, bassza meg. Hogy ide miért nem jönnek a zsíros hajukkal, a bávataag arcukkal, a kinyúlt pulcsijukban, amilyenél ezerszer jobbat túr bálabontáskor, kedden az ember anyja amúgy, mert ezek, ugye amerikaiak, és arra jutottak, akik ott voltak, a Fehér Egéren kívül a Szabó Pisti még, a Husztik meg a C-ből a Hudacsek, hogy jól összegabalyítják a hinta láncait, mert ha nekik Nirvana nincs, a játszótéren akkor hinta ne legyen, és megfordult a Fehér Egér, és kirúgott mérgében a mókuserékből a Martensával egy lécet. Acélbetétes volt a Martensa, a jobb fűzője kék volt, a bal pedig piros, mert a Fehér Egér kommunista volt egyrészt, másfelől meg a rendőrököt vetette meg nagyon, és le is rúgott volna, szíve szerint egyet, de mondjuk a lécet, azt vesztére most, mert két hét múlva szerdán, a Nirvana után, cigivel a szájában, részegen, arra gondolt, hogy megtekeri, mint szokta, a mókuseréket. Csakhogy a fűzője, a piros színű, beakadt oda, ahonnan a léc hiányzott, a Fehér Egér meg arcra esett, és nemcsak a barna Szofit nyelte le, de a szemfoga is kitörött, a bal felső hármasa, a szeme alatt meg barnászöld monoklik lettek, mint a Kurt Cobain kinyúlt pulóvere, olyan színűek.

Nem volt az teljesen igaz, hogy nem volt Fonyódon Nirvana, mert azért volt. Megnyúlt magnószalagokon nyűszített nyári konyhák mélyén a Kurt Cobain. Összekócolt hajjal, borostásan ült a garázsokba kitett, szakadt szélű plakátokon, ha meg nem fújta a parti szél a parabola elé a zöld fenyők ágait, és emiatt a kép nem havazott, bejött akkor a késő esti műsorsávban, a Viva Zwei-on, a liláskéken villogó Ruf mich, jettz!-reklámok előtt, amikben bambán vonaglottak a nyugatnémet nők, akiket Sandrának hívtak, vagy Elkének esetleg. Szóval, azok előtt elcsíphette az ember fölmosórongyostul, pompomlányostul a Smells Like Teen Spiritot. A számot, amitől úgy érezte magát a C-ből mindenki, hogy hívná a neonszínű, emelt díjas saar-vidéki számot egyből, hogy amíg kicsöng, gombóc legyen a torkában addig, de aztán fehérműsűzínéről hebegjen halkán, és elvárja, hogy vissza is kérdezzen a vonal végéről öblös hangon valamit valaki. Volt tehát Fonyódon, végül is Nirvana, de így csak, az igaz.

Szóval ott voltunk, hogy ott volt, amikor a hintát gabalyították, a Hudacsek is, az a nyurga kosaras gyerek, aki a menza felé eső palánknál dobálta minden szünetben, Sonics-mezben a büntetőket a szertári Moltennal, annak a gyűrűjén volt még pár hálócafát. És a fejébe vette hazafele ez a Hudacsek gyerek, hogy írni fog a Dévényi Tibi bácsinak egy szép hosszú levelet, hogy a Nirvanát kérje Fonyódra, születésnapjára, a Három kívánságból tőle, mert neki egyenesen a hetedik mennyország lenne az. Azt írta a Tibi bácsinak a Hudacsek, hogy ezeknek a seattle-i gyerekeknek ismerős lenne a balatoni táj nagyon, mert a bakonyi bukószél úgy fújja az esőt be ide pont, ahogy Washington államba az óceán a monszunsós harmatot, és ahogy Seattle-ben, úgy Fonyódon is fűrtökben ringnak a kikötőben a hajók, az meg tényleg mindegy szinte már, hogy nyugati vagy déli part, és hogy ettől kezdve meg hazajönne szinte ide az a kócos Kurt Cobain gyerek. És odaírta még a Hudacsek azt is, hogy a Fehér Egér meg tudja amúgy, hogy a Tibi bácsi Pesten hol lakik, és ha valaki, akkor a Fehér Egér, az nagy cobainos, és hát, hogy seggbe rúgná a felemás fűzős bakancsával a Tibi bácsit szerinte nagyon ez a nagydarab kommunista gyerek. Hogyha a Nirvana valami oknál fogva, esetleg mégse jön.

Olvasta a tévéstúdióban a Dévényi Tibi bácsi ezt a levelet, és arra gondolt egyből, hogy tökök egy balatoni gyerek ez a Hudacsek, és szólt is a gyártásvezető Áts Bandi bácsinak, hogy hát Bandikám, föl kellene hívni akkor talán, Seattle-ben ezt a Kurt Cobain nevű gyereket, és venni a cimboráinak meg neki a sármelléki reptérig ahányan vannak, annyi jegyet. De a hangszereiknek is jusson ám, mert zenélni röpnélne át Seattle-ből ezek a lezser, kábszeres gyerekek. De azt mondta a Bandi bácsi erre, hogy hát, Tibikém, hát nem nézed te akkor a Music TV-t a parabolán ezek szerint eleget, és hát akkor azt se tudod, hogy ez a Kurt Cobain, ez mennyire egy elbaszott szomorú

gyerek, és hát félfő, hogy ha pár fonyódi kisdobos megy csak el a koncertre lézengni, akkor ez a zsíros hajú Kurt gyerek, hát ez a Balatonnak megy, egyenest. Hogy a lukas tornacsukájában, a kék stégen át ez a vízbe gyalogol, és amíg megfűl, addig ez meg se áll. És hát, mert ugye Fonyód az déli part, az nem kevés azért. Az meg, folytatta még a Bandi bá, hogy utána mondogassák a gyártásról neki, hogy ennek a tehetséges Kurt gyereknek épp a Három kívánságban kellett kinyúlnia, az pont nem hiányozna most, úgyhogy maradjon csak a seggén szerinte az a Hudacsek, mert hogyha rajta múlik, akkor nem kap a születésnapján Fonyódra Nirvanát.

Hát, ez az, hogy nem rajtad, Bandikám, a szerencse éppen ez, mondta a Dévényi Tibi bácsi, és egy kicsit föl is emelte a hangját talán, mert hogyha levittük nyolcvanhatban Hajdúnánásra a Beatlest, akkor csak lehozom ennek a rokonszenves, kosaras gyereknek a déli partra most ezt a Nirvanát! Milyen Beatlest?, Milyen Beatlest?, erősködött a Bandi bá tovább, hát akkor már nem voltak azok régen, Tibikém, mert addigra a John Lennon, az régesrég halott, de itt a Dévényi Tibi bácsi, akinek nagy szíve volt különben, a fölfújt pöttyös labdánál is nagyobb, úgy érezte, hogy vitának helye nincs, úgyhogy azt ordította, hogy neeem, Bandikám? Hát, a lófaszt nem!, és a műsorszerkesztéssel kapcsolatban fölmerült vitát a maga részéről le is zárta így, és most már a saját szakállára csak, a Szaknévsort emelte le a polcról. Seattle körzetszáma után kutakodott.

Kicsöngött a szám, amit a seattle-i tudakozó a Kurt Cobainhoz a Tibi bácsinak megadott, és hallatszott a háttérben, mikor szomorú hangon beleszólt ez az énekes-gitáros gyerek, hogy nagy eső esik éppen ott, de lebeszélte a Tibi bácsi a Cobainnal hamar, hogy akkor a Hudacsek születésnapján, két hét múlva, szerdán Fonyód, közben meg foglalkoztatta azért az is, amit a Bandi bácsi mondott, mert nem volt egy hülye gyerek a Bandi bá amúgy, csak néha indulatba jött, úgyhogy írt Fonyódra, a Hudacseknek egyből egy levelet, hogy a Nirvana az rendben, csak aztán kurva sokan legyenek, mert ez a Kurt Cobain, ez elbaszott egy szomorú gyerek. És a művházzal is beszélt, hogy azt írják a plakátra, hogy a Pa-dö-dö meg a P. Mobil, a Nirvana helyett, és mondja a Hudacsek is, legyen szíves mindenkinek ezt, és akkor teltház lesz biztosan. Hadd örüljenek ezek a mufurc, seattle-i gyerekek, akik mégiscsak jó messziről röpülnek Fonyódra el.

Úgyhogy elkezdte a Hudacsek a szünetekben mondogatni, hogy a születésnapján föllépteti neki a Tibi bácsi a P. Mobilt meg a Pa-dö-döt. És lázba jött ettől az egész C-osztály, de még pár sporttagozatos is, és többen gyűltek a művházban aznap este össze, mint mikor a Jimi Hendrix hetvenben a karcagi könyvtárban gitározott. És néztek csak az emberek, hogy ezek meg kik, meg hogy a Lang Györgyi aztán jó sokat leadott, a Schuster meg megborotválkozott, mert ezek a rosszul öltözött, holdképű gyerekek nemigen hasonlítottak a P. Mobilra, de a Pa-dö-dőre se. Meg a számaik se. Semennyire. De nem számított ez akkor már olyan sokat, mert mindenki ott volt, és szisszentek a Balatoni Világos sörök, a Husika néni meg azt kezdte a nézőtér közepén énekelni, hogy De jó, hogy mi, soha nem leszünk katona, és a Cobain, az csak nézett azokkal a fáradt szemével, amik kékek voltak, mint a címke a Világoson, hogy ez meg, ahova került, ez meg micsoda. Volt, aki a Bye-bye Szását, valaki meg a Menj továbbot követelte a Nirvanán, a Hörsikné meg annyira be volt állva, hogy a Nyolc óra munkát akarta hallani, de eldölni azt nem tudott, mert annyian voltak bent tényleg, hogy olyat a művház régi tűzvédelmese se látott, még soha.

És akkor, amikor a Pollynak a felénél jártak kábé a Cobainék a színpadon, megjelent a Fehér Egér is. Úgy lépett be a bálterembe, hogy szemberöhögi majd a szuvas szemfogaival a Mobilt, aztán meg hazamegy, mert azoknak sose szerette igazán a számait. De kiköpte ehelyett maga elé a langyos Balatonit, mert megismerte egyből a Cobain-t, és ordítani kezdte, hogy, hát, gyerekek, baszd meg, ez nem a Mobil itt, hanem a Nirvana! Hogy itt vannak a Cobainék, a művházban, Fonyódon, baszd meg. Erre a Rapi Erzsike is fölbátorodott, és kiabálta nekik, hogy a Heart-Shaped Boxot játsszák, pedig azt meg sem írta akkor még a Cobain, de akkor valami hirtelen beugrott neki. A kozmetikus Klári meg úgy transzba jött, hogy a Rape me-re rázta magát, de a Fehér Egéren meg a Rapi Erzsikén kívül senki nem tudta, hogy ez a Nirvana itt, és nézett csak mindenki, hogy milyen egy szar ma a Mobil.

Ja meg a Hudacsek tudta még. Az meg mosolygott csak magában, valahol a hátsó sorban meg mutatta, hogy Lithium, de mikor a koncertnek vége lett, a Tibi bácsi bevitte az öltözőbe, hátra,

hogy kezét rázzon a Novoselic-vel, a Grohlal meg a Kurt Cobainnel. Hoztak neki pár esőcseppet Seattle-ből, jó koszosat, és azzal köszöntötték föl ezek a rosszkedvű, falfehér gyerekek, és elsírta hazafele magát a Hudacsek kicsit, hogy csak lehozta Fonyódra a Nirvanát a Tibi bácsi neki. Még ha a lelkére kötötte is, mielőtt visszaindult a Bandi bával a stúdióba Pestre, hogy amíg be nem dob száz büntetőt egymás után a menza fele eső, cafatos gyűrűbe, addig erről nem beszélhet. Senkinek.

És hogy most mi van? A Rapi Erzsike a Kurt Cobaint próbálja a női wc-ben fölvidítani, a Schuster a pesti sötét éjszakában Balatoni Világost iszik valahol, a Fehér Egér, az meg most töri, ugye, épp össze magát a mókuserék alatt. A Hudacsek meg Sonics-mezben, kikötött fűzővel áll a büntetővonalon, pattogatja a szertári Moltent, és harmadszor dob be vele zsinórban kilencvenet, de kifújja most is a bakonyi bukó a gyűrűből a kilencvenegyediket. Váratlanul és gyorsan érkezik északról ez a szél. Pont, ahogy a Nirvana Fonyódra jött.

MÉSZÁROS T. LÁSZLÓ: Végtelen

